

Křišťály moci

Věž zkázy

Michaela Burdová

KŘIŠŤÁLY MOCI VĚŽ ZKÁZY

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v PODZEMÍ

Christopher Paolini – Eragon

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Michaela Burdová – Poselství jednorožců – Strážci dobra

Michaela Burdová

Křišťály moci – Věž zkázy – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Křišťály moci

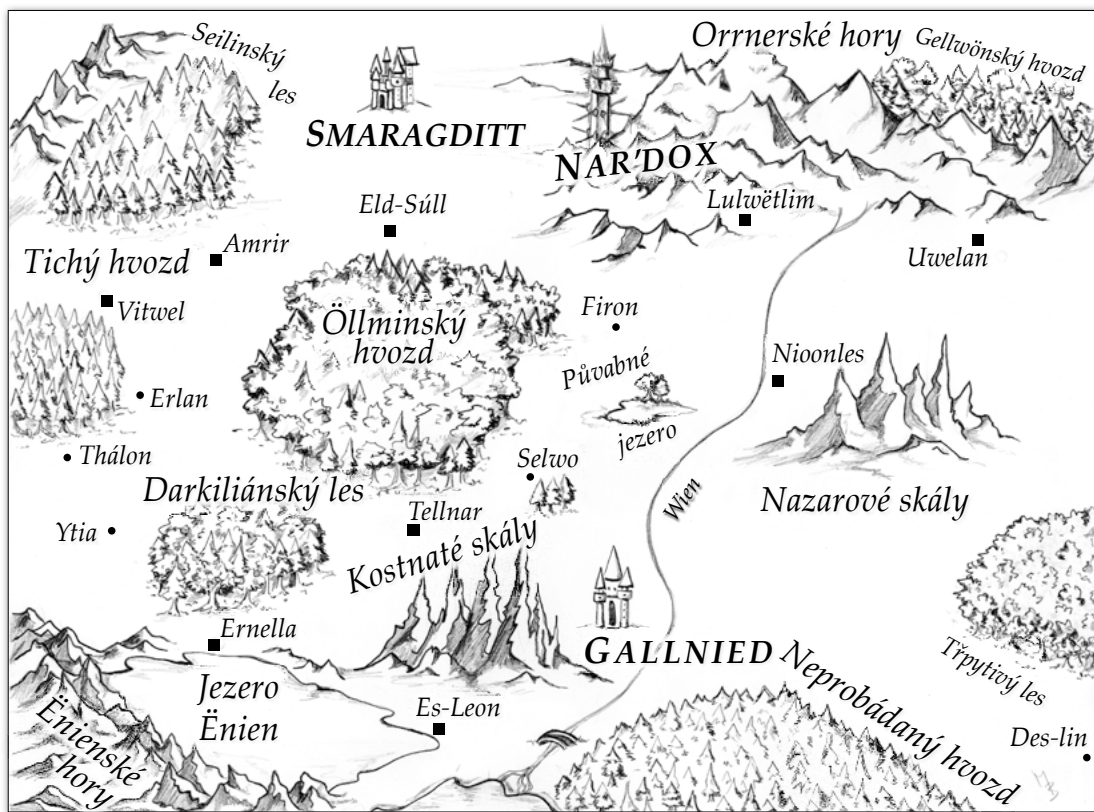
Věž zkázy

Michaela Burdová

*Tereze, za všechnu její trpělivost a pomoc, za nadšení
a věčné povzbuzování, za to, že v Křišťály moci tolik věří.*

OBSAH

Sorganův soucit	9
Příběh o minotaurovi	17
Prolitá krev	30
Na bitevním poli	41
První smrt	50
Kronilové	64
Návrat	74
V zápalu boje	83
Mládě	95
Pomocná ruka	106
Led	118
Tajnosti	133
Kouzlo snění	146
Výzva	155
Honička	164
V bludišti temných chodeb	175
V kleci	190
Neopouštěj mě	197
Když srdce krvácí	211
Láska, hrozba a ztráta	217
Vůle Pána ohně	226
Všichni truchlíme	234
Odvržené poslání	240
Poděkování	245

Ledový dech větru Orrnerských hor
hněv drakův v sobě nese
v hrdle křik, když k nebi se vznese
a stvořry vylézají z nor

Duší pláč
tam v děsu a nářku, v temnotě Věže zkázy
jak v podsvětí, tam marné jsou naděje spásy
cestu znáš

Ledový dech větru Orrnerských hor
tajně k mocným pániům šeptá
slunce v krvi zhasne a smrt se neptá
kdo postaví se na odpor

Duší pláč
tam v děsu a nářku, v temnotě Věže zkázy
jak v podsvětí, tam marné jsou naděje spásy
tak jdi

Cestu znáš.

SORGANŮV SOUCIT

*Snesl se z mraků na křídlech
do vězení nuceně se vrací
nitrem však line se tajný vzdech
svobodnou vůli ztrácí.*

Na to, že byla polovinu listopadu, byl až překvapivě slunečný den. Nebe se barvilo jasnou modří, tu a tam proplouvala nadýchaná bílá oblaka. Kimovi připomínala beránky, kteří spolu zápasí a narážejí do sebe hlavami. Seděl pohodlně uveleбенý ve vysoké oranžové trávě a přežvykoval stéblo.

Ačkoli sluníčko svítilo, zima už se hlásila o slovo. Kim cítil, jak klepe na dveře. Vzduch byl mrazivě studený, a i když byl chlapec zachumlaný v bratrově velkém huňatém kabátě, vítr mu zalézal pod kůži.

Pozoroval oblohu a chvíli zase okolní pole. Rozčiloval ho sice chlad, ale musel uznat, že příroda je na podzim krásná. Ze všech těch barev mu málem přecházel zrak. Podíval se dolů na Bobuli, která se pásla pod strání, a zamračil se.

„Hej!“ zavolal na ni, ale koza si ho nevšímala. Zdálo se, že se vydala na průzkum vedlejšího pole. Kim vyskočil na nohy a rozeběhl se za ní.

„Bobule!“ zakřičel a koza zastříhala ušima. Kim ji chytil za obojek. „Ty kozo pitomá, copak už jsi úplně hluchá?“

Bobule nevinně zamečela.

Kim ji odtáhl na malou louku pod strání a vyšplhal se zpátky na své místo. Koza se znovu pustila do pastvy. Kim si ji chvíli otráveně

prohlížel a přemýšlel, jestli má matka pravdu. Podle ní byla Bobule březí, a tudíž vyžadovala zvláštní péči. Kimovi spíš připadalo, že je vypasená k prasknutí a jediné, co potřebuje, je dieta.

Ušklíbl se a znovu se zadíval na nebe. Nadýchaní beránci byli pryč a místo nich se teď po modrém koberci proháněli bělostní jednorožci. Kim nikdy žádného jednorožce neviděl. Ani nevěděl, zda existují. Jestli ano, pak určitě žijí pouze v divokých lesích Ěnarsisu, společně s elfy. Tady v Sardonu mu připadalo všechno příliš obyčejné.

Přitom by stačilo vydat se jen pár kroků na západ a octl by se za hranicemi Ěnarského království! Ale matka by ho tam nikdy nepustila. Všude prý číhá zlo a nebezpečí. Kim si pohrdavě odfrkl – radši by stál tvář v tvář nějakému nebezpečí, než každý den pásł kozu.

Jednorožci na obloze se začali měnit. Už nevypadali jako jednorožci. Roztrhali se na menší obláčky a rozprchli se do stran, jako by před něčím utíkali.

10 Kim přimhouřil oči. Něco zahlédl. Chvilí si myslel, že je to černý mrak a žene se bouřka. Ale ta věc byla na mrak příliš rychlá. Přibližovala se a zvětšovala. Začínala nabírat ostřejší tvary a Kim poznal, že tohle žádný mrak není.

Bylo to nějaké zvíře! Obrovské a rychlé a –

Kim vyskočil na nohy a zalpal po dechu úžasem.

Byl to drak!

Obrovitý černý drak mu proletěl nad hlavou a byl tak nízko, že mohutný vír vzduchu srazil chlapce zpátky na zadek. Naprosto ohromený zíral s hlavou zakloněnou k nebi, ústy dokořán a prudce bušícím srdcem. Viděl drakovo rudé břicho, jeho hrozivé drápy a dlouhý ocas, který mu náhle zmizel z očí, jako když praskne bičem.

Kim se rychle vyškrábal na vrchol stráně, za kterou se mu drak ztratil. S úžasem sledoval, jak ten neskutečný tvor míří k jeho vesnici, která se pod ním rozevírala jako kniha. Drak klesal a jeho velká křídla pracovala stále rychleji.

Chlapec se okamžitě rozeběhl zpátky do vesnice. Bobule dlouze zamečela a vyrazila za ním jako věrný pes. Malý zvoneček na krku jí vesele cinkal.

Kim běžel jako o život. Nezastavoval se a neohlížel se za Bobuliným usilovným mečením. Tráva mu hlasitě šustila o kalhoty a šlehala ho do nohou. Najednou se zarazil.

Stál pouhých několik metrů od prvních dřevěných domků. Drak mu dávno zmizel z dohledu. Musel už přistát přímo ve vsi. Ale Kima zastavilo něco jiného. Stébla trávy kolem něho byla zbarvena krví.

Kimovi se sevřelo srdce strachem. Vzkročil do vesnice.

Nemusel draka dlouho hledat. Vyděšený dav, který prchal všemi směry jako o život, mu napověděl. Všichni utíkali z jediného místa – z návsi.

„Drak!“

„Zachraňte se!“

„Drak, drak! Utečte!“

Lidé křičeli a mýjeli Kima bez jediné špetky zájmu. Chlapec viděl v jejich tvářích čirou hrůzu. Drak, jako mýtické stvoření z dávných příběhů, zkrátka neměl existovat. Ale byl tady, strašlivý a nebezpečný. Ovšem Kim více než strach pociťoval vzrušení a zvědavost.

Zastavil se u stěny jednoho z domků na okraji návsi. Znovu zalapal po dechu. Drak tam opravdu stál. Byl nádherný. Slunce mu kreslilo na zádech třpytivé kruhy. Jeho tělo bylo ohromné a mohutné a z jeho postoje, ze samotné jeho podstaty, vyzařovala vznešenost a majestátnost. Vzbuzoval opravdový respekt.

Zdálo se, že přistání se mu ale příliš nezdařilo. V zemi za ním se táhly dlouhé rýhy a hluboké stopy jeho těžkých tlap. Pečlivě udržovaný trávník a záhony růží ve středu návsi byly nyní rozryté a zničené. Drak stál se shrbenými zády a hlavou skloněnou až u země. Zhluboka a namáhavě oddechoval.

Kim žasl nad tím, jak rychle se náves vyprázdnila. Kam oko dohlédlo, nebyla vidět ani noha. Jako by ve vesnici snad ani nikdo nežil.

Drak přitáhl křídla těsně k tělu a chlapec si konečně všiml muže, který mu seděl v sedle za krkem. Údivem mu poklesla čelist.

Muž seskočil na zem. Z drakova hřbetu to byla pořádná výška! Ale on přistál na nohou lehounce jako laň. Byl vysoký a mohutný, měl široká ramena přehozená černým pláštěm a bílé rozcuchané vlasy. Kim

ho viděl zezadu, ale když se muž otočil a začal obcházet malou návěs, uvědomil si chlapec, že je to elf.

Skousl si ret a vytřeštil oči. Bylo mu teprve třináct let a ještě nikdy žádného elfa neviděl! Tenhle vypadal tak... tak nebezpečně. I z dálky Kim viděl jeho oči černé jako noc. Měl mramorově bílou pleť a s každým krokem jeho stříbrošedá zbroj těžce zarachotila. Tvářil se tvrdě a nepřátelsky.

Obešel svého draka a rozhlédl se kolem. Kim se rychle přimákl ke zdi, když elfův pohled zabloudil jeho směrem. Ale elf si ho zřejmě ne všiml. Zastavil se, dal ruce v bok a zavolal dunivým hlasem:

„Vylezte!“

Kimovi se rozbušilo srdce jako splašené. Elf se mračil.

„Říkám: VYLEZTE!“

Ale nikdo neposlechl. Chlapec dobře věděl, jak jsou lidé asi vyděšení.

„Vylezte z těch svých chatrčí a já vám slibuju, že vaši ubohou vesnici neproměním v prach!“

12

Elf čekal. Chvilí se nic nedělo, ale potom se začali objevovat první odvážlivci, většinou muži. Blížili se k elfovi pomalu a bázkově, jako by očekávali, že jim každým okamžikem setne hlavy.

„Já i můj drak jsme vyčerpáni dlouhou cestou,“ řekl elf. „Chceme si odpočinout a načerpat síly. Můj drak má hlad, chci tři živé krávy nebo osm ovcí.“

Muži si vyměnili rychlé pohledy. „Naše krávy jsou na pastvě, pane,“ promluvil jeden z nich s očima sklopenýma k zemi.

„Dojděte pro ně. A mně přineste jídlo a vodu.“

Kim pozoroval, jak se muži rozprchli do stran. Vzápětí už k elfovi pospíchaly dvě ženy s pekáčem buchet, bochníkem chleba, jablky a džbánem s vodou. Elf jedl a pil, zatímco jeho drak odpočíval. Kim si všiml několika dalších zvědavců, kteří se schovávali ve dveřích svých domů nebo za okny. Ale nikdo se neodvážil vystrčit nos.

Elf odhodil prázdný džbán a protáhl si záda. Náhle se ozvalo kovové zacinkání.

Kim málem nadskočil leknutím. Otočil se a za sebou spatřil Bobuli. Zatrepala hlavou, zvoneček na jejím krku jemně zazvonil a koza zamečela.

„Tiše,“ sykl Kim a honem k ní vykročil. Přitlačil ji ke zdi. „Zmlkni!“ Opatrně se ohlédl k návsi a ztuhnul. Elf kráčel rázným krokem přímo k němu!

Kim pustil kozu a vyběhl k zadní části domu. Zabočil za roh a utíkal podél dřevěné stěny do vedlejší uličky. Přitom se neustále ohlížel přes rameno. Vběhl do uličky a prudce do něčeho narazil. Vyděšeně vzhlédl a málem vykřikl. Díval se přímo do bezedných černých očí. Elf ho chytil za ramena a pevně stiskl. Kim vzlykl bolestí a roztřásl se strachy.

„Hleďme,“ pravil elf tiše. „Slídil.“

„N-ne,“ vyjekl Kim. „Ne, pane, já...“

Elf s ním ale trhl a táhl ho zpátky na náves. Ženy, které přinesly jídlo, na chlapce vystrašeně vykulily oči. Samozřejmě ho znaly a znaly i jeho rodiče. Všichni byli sousedé a přátelé.

„Pověz, kluku, jak se jmenuješ?“ zeptal se elf, když ho dovlekl k drakovi. Kim z toho ohromného monstra nemohl spustit oči. Nyní stál přímo před ním!

„K-Kim, pane,“ zakoktal.

Drak k němu otočil hlavu. Byla dvakrát větší než celý Kim, který by se drakovi akorát vešel do tlamy. Bájný tvor na něj upřel své velké, svítivě zelené oči. Nad nimi čněly špičaté šupinaté hrbolky, které se mu táhly podél čela až k nozdram. Kolem hlavy měl ostnatý vějíř a po jeho páteři se vlnil pás dlouhých ostnů.

Kim před ním o krok ucouvl, ale drak natáhl dlouhý krk až těsně k němu. Elf pozvedl jedno obočí a chlapec zatajil dech. Vnitřnosti se mu smrskly do malého uzlíku. Drak ho krátce očichal, přičemž chlapce ovanul jeho horký dech. Potom se monstrem zase stáhlo.

Ale Kim mu stále hleděl do očí. Strach ho najednou zcela opustil. Neboť to, co v těch krásných zelených očích spatřil, v něm mohlo vyvolat jediné soucit a lítost.

Drak trpěl. Byl nešťastný tak moc, až to Kimovi rvalo srdce. Hleděl mu do očí a viděl v nich bolest. A až teď si uvědomil, že drak krvácí. Temně rudá krev mu stékala po přední noze – zřejmě ho někdo zranil do břicha. Ale tato bolest neměla s utrpením, které viděl v jeho očích, nic společného. Drak zažíval muka, jež se odehrávala v jeho nitru.

Vtom uslyšeli křik.

Kim se otočil a uviděl několik splašených krav, které se řítily ulicí a hlasitě bučely. Za nimi běžela pětice vesničanů, křičela a mávala rukama.

Kim se nechápavě zamračil. „Co to...“

Elf vedle něho tasil meč. Kim leknutím uskočil stranou. Zíral na tu smrtící věc a věděl, že to ladné, a přitom tak dravé zazvonění mu bude znít navždy v hlavě.

Krávy se rozprchly do stran a za muži se do vesnice vřítla skupinka nestvůr.

Kim stál jako přimražený. Netvoři se rozeběhli za prchajícími muži, dychtivě kvičeli a máchali nad hlavami ozubenými meči. Postavou se podobali lidem, ale byli menší, mohutní a porostlí rezavou srstí. Hlava jim seděla přímo na ramenou, byla kulatá a schovaná pod helmicí s umělými rohy. Pod ní zářily bílé oči jako dvě malá světélka. Široká tlama rozdělovala jejich lebku téměř na polovinu, byla zkřivená a odhalovala odporné černé kuželovité zuby.

Lidé začali ječet a honem zavírali dveře a okenice. Tři ženy ještě čekaly na prahu na své muže, kteří se snažili doběhnout domů. Kim sledoval souseda, pana Brota. Už vybíhal na verandu, bral schody po dvou, jeho žena k němu natahovala paže, plakala a volala, že ještě kousek a je doma. Ale netvor, který mu byl v patách, se napřáhl a sekl mečem.

Pan Brot zařval, když mu ostří zezadu přešlo šlachy nad kotníky. Vystříkla krev, muž padl tváří na dřevěnou podlahu a netvor mu vrazil meč mezi lopatky. Jeho žena hystericky zaječela, ale to už se netvor vrhl i na ni a zatlačil ji do domu.

Kimovi se zvedl žaludek. Věděl, co jsou ty nestvůry zač. Potulovaly se po Sardonu i Ěnarsisu, vraždily, loupily, přepadávaly pocestné. Žraly lidské i elfské maso a prý pocházely přímo z Věže zkázy – z Nar'doxu.

„To jsou ibraxirové,“ řekl elf a pozvedl meč. „Měl bys utéct, kluku.“

Bylo jich asi sedm. Tři z nich zabili dva prchající muže, dalším se podařilo usmrtit jednu ze zmatených krav a nyní se krmili jejím masem. Někteří se dobývali do domků.

Jeden z nich uviděl Kimovu kozu a přiskočil k ní s radostným zabrumláním. Zvedl meč potřísněný zaschlou krví a koza bezbranně zamečela.

„Bobule!“ Kim nepřemýšlel a vrhl se vpřed. Ani nevěděl, co ho to popadlo, byla to přece jen koza... Ale měl ji rád.

„Bobule!“ zastavil se až těsně za ibraxirovými zády. V ten okamžik strnul a došlo mu, co udělal. Ibraxir se k němu otočil a zkřivil svou odpornou tvář. Vycenil zčernalé zuby.

Kim ucouvl, ochromený hrůzou. Netvor k němu přiskočil, rozmáchl se mečem a Kim s výkřikem klopýtl vzad. Zakopl a spadl na záda. Ibraxir se nad ním sklonil a nedočkavě zvedl meč, aby mu probodl břicho.

Meč mu ale vyletěl z tlap jako kus hadru. Ibraxir překvapeně vzhlédl a vtom odlétla i jeho hlava. Kim vykřikl a zakryl si obličej rukama. Ve spáncích mu bušilo. Stále před sebou viděl tu spoustu krve, letící hlavu...

Někdo ho popadl v podpaží a zvedl na nohy. Byl to ten elf! Jeho zbraň, která ještě před chvílí odrážela sluneční paprsky, se nyní barvila do ruda.

„Uteč,“ řekl mu elf znovu.

„Prosím,“ Kim ho chytil za plášť. „Prosím, pomozte nám!“

Elfovy oči se rozšířily překvapením. Chvíli na Kima mlčky zíral, ale potom jeho ruku setřásl a otočil se k němu zády. Přistoupil k drakovi.

„Prosím!“ zakřičel Kim zoufale. „Můžete je zastavit!“

Elf se vyšplhal na drakův hřbet. „Tohle není moje věc.“

„Zabijou spoustu nevinných lidí!“ vzlykal chlapec. „Co jste zač? Jak můžete jenom tak odletět?“

„Já jsem horší než oni,“ odpověděl elf chladně a Kima zamrazilo. Zmlkl a spolkl další slzy. Elf zatáhl za uzdu a drak zvedl hlavu. Rozpřáhl křídla a Kim se zoufale svezl na kolena. Několik ibraxirů už se dostalo do domků. Lidé vybíhali ven, křičeli a snažili si zachránit životy. Ale netvoři byli hladoví.

Najednou elf promluvil k drakovi: „Slíbil jsem ti kořist. Dobře, tak se nažer jejich masa!“